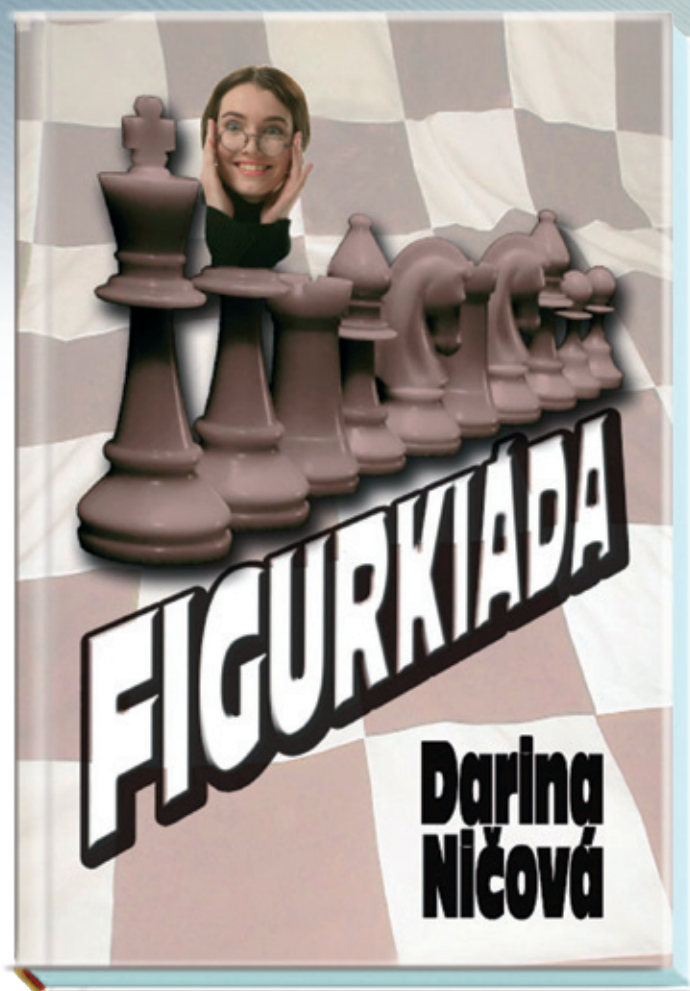

**MARE
CZECH**

Nakladatelství Mare-Czech představuje titul:

Darina Ničová

Figurkiáda

počet stran 116

vazba pevná

běžná cena 349 Kč včetně DPH,

naše cena 314 Kč,

cena K“M“K 279 Kč

ISBN 978-80-86930-87-9

V nakladatelství Mare-Czech
v edici VLNA

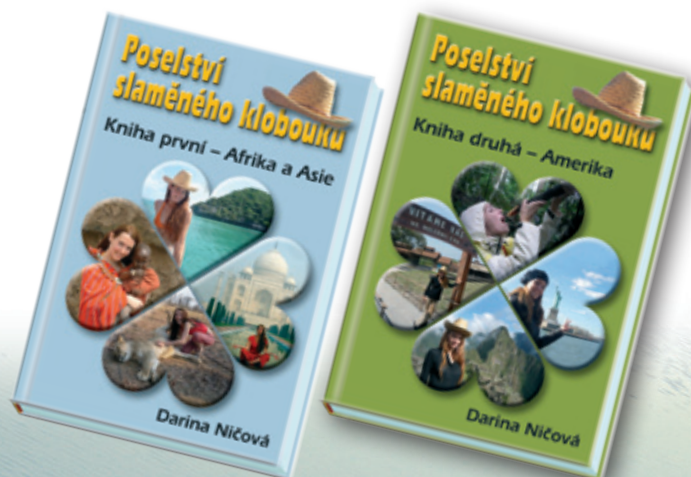
vydává Darina Ničová

Distribuci zajišťuje Kosmas, s. r. o.

Narodit se svobodnému seřizovači a rozvedené zpěvačce slibuje od začátku pestré zážitky. První pokusy o divadelní produkce střídá ostrý vstup hrdinky do profesionálního světa prken a reflektorů. Studijní léta je třeba podpořit přivýdělkou, bizarní zaměstnavatelé ale klidu nepřidají. Zkusit štěstí za mořem se zdá být vysvobozením, ne však nadlouho. Záliba v tvůrčí oblasti hrdinku pronásleduje ve výstředních snech. Doktorům nestačí rozpětí diagnóz, šarlatáni zahazují zoufalstvím

virgule. Vztahy s muži zrcadlí veškerý vnitřní chaos. Snad jen svět zvířat hrdince rozumí, nakonec i úřední šiml najde skulinku pro nezařaditelnou bytost. Vzpomínky na rodinnou minulost ukazují cestu z beznaděje, i když – matčin skandál v moskevském mauzoleu je promlčen sametovým malérem mezi pionýry, prarodiče odpouštějí utajeným milencům. Setkání s jmenovkyní je klíčem k poznání vlastní identity. Humorné příběhy ze života očima samotné autorky. Trapasy s nadhledem, hitparáda podivínů. Figurkiáda.

**Autorka vydala nedávno i dva cestopisy
– Poselství slaměného klobouku,
kniha první a kniha druhá**

MgA. Darina Ničová, DiS. (*6. 2. 1981)

Vystudovala Tvůrčí psaní u Jiřího Stránského na Škvoreckého Literární akademii a herectví na VOŠ herecké u Niny Divíškové, Pavla Kheka a Radima Vizváry. Dcera Atomové lady Divadla v Dlouhé a Pepy Vaňka z Hampuše. Milovnice jazzu, astropsychologie, podzimních barev a impressionismu. Vášnivá degustátorka hořké čokolády, Chardonnay a Tullamore Dew.

Ukázka:

Vtom doktorovi zazvonil telefon. Zřízenec s mrtvolou odjel, čekárna ale měla postaráno o další divadýlko. Doktor vedl zajímavý hovor s pojišťovnou: „...uvidíme, co to udělá. V případě, že by to přežil, tak bysme se podle toho zařídili...“

Pak ale příběhla sestra a zoufalým hlasem volala: „Pane doktore, na tý čtyřce ten přišitej obličej zase upad‘...“

Těch posledních pár minut mě doslova přikovalo k sedadlu. „Nemám si rovnou objednat rakev?“ napadlo mě.

Do čekárny pak ještě přišel pár starých manželů o holích. Když se jim konečně podařilo se posadit, stařeček svou ženu ještě poučil: „Kdybych se nevrátil, pohřeb nedělej. Popel je levnější...“

„A vy dete s čím?“, řekla rázně doktorka, když jsem vstoupila do ordinace.

„Na převaz...“

„Jó, to je ta hnáta!“, rozpomněla se doktorka. „Běháte s tím?“

„Ne...“

„Ještě ne“, nebo „Už asi nikdy ne“, chtěla doktorka přesnější odpověď. Na to jsem ale dokázala jen mlčet. „Sundejte si ty brejle, když se mnou mluvíte!“, poručila mi odhalit maskování žilní příhody. „A hele, slečna už dostala, můžem na ni bejt hodný... Dáte si kafe nebo rum?“

„Díky...“ odmítla jsem ostýchavě.

„Takže panáka!“, porozuměla doktorka po svém a otevřela bar, kde před týdnem tak dobře uklízela. Když mi sestra měnila obvazy, doktorka se řádně starala o mé končetiny. „Ještě do dvacátýho prstu!“, donutila mě propláchnout i játra. Přes mé rameno se přitom snažila kontrolovat sestru, ale moc se jí nedařilo. Od rána už zřejmě zapíjela prsty všech pacientů v čekárně.

Hned v prvním ročníku jsme zkoušeli jednoaktové divadelní představení, k jehož realizaci nakonec naštěstí nedošlo, neboť duch Thálie zůstal duchapřítomen. Ovšem při jedné ze zkoušek se mi dostalo zajímavých rad. Jedna z mých replik zněla: „Mají svůj hudební program.“ Režisér a autor v jedné osobě měl o interpretaci svých děl vždy jasno. „Řekneš: ‚Mají SVŮJ hudební program,‘ protože je jejich vlastní.“

Hlavní pedagožka Nina, která je hlavní všude, po něm dodala: „Řekni: ‚Mají svůj HUDEBNÍ program,‘ protože to jsou hudebníci.“

Bohužel, když herec hraje, často si musí pomoci sám.

Když se mi pak také záhy dostalo přijetí do mnoha castingových agentur, teprve začala podívaná! „Máme tady modrý oči!“, vykřikla na své kolegy jedna produkční, když mě spatřila při jednom z castingů. Několik dalších produkčních pak zkoumalo sytost mé barvy očí.

„To nám vydělá jenom milion, pošli ji domů“, řekl jeden.

„Co když se uplatní ještě na Sahaře?“, spekuloval druhý. Než se pánové domluvili, konkurz byl dávno u konce. Jindy jsem přišla do prázdného studia a až jsem zde byla pozvaná na nějaký zaručeně důležitý casting, našla jsem pouze mladého muže. „A vy jste co?“, zeptal se náhle.

„Já jdu na ten casting,“ odpověděla jsem.

Mladík se ťukl do čela: „No jo, my máme ten casting... Řekněte tady do kamery, jak jste šťastná, že už zase můžete...“

„Ale co?“, zeptala jsem se pro upřesnění.

Mladík pokrčil rameny: „A není to jedno?“

Po čase došlo na absolventské představení. Při rozdělování rolí měl choreograf a spolurežisér v mém případě jasno: „Budeš prostitutka!“

Když jsem se dostatečně vzpamatovala z telefonních operací, nastal čas pustit se znovu do odvážného úkolu sponzorování vlastní osoby. Co takhle zkusit prostředí, kde se člověk realizuje přímým stykem s ostatními lidskými druhy a uplatní tak svůj šarm? Dostala jsem příležitost v jednom z předních butiků.

Náplň práce a s ní související stres připomínal olympijské hry. Prodavačka-závodnice totiž zajišťovala také práci detektiva, neboť obchod několikrát získal zlatou cenu i v olympiádě zlodějů. Sprint přes překážky, tedy stojany, byl v cíli završen výsledkem zákazníka-pachatele: „Kolik kusů zkoušíte? Kolik jich vracíte? Kolik měníte? Všechno to platíte? Tak proč sem chodíte?“ Než si zákaznice vzpomněla na rozdíl mezi slovesy brát a vracet, přihnalo se do kabinek deset dalších potencionálních pachatelek, které cvičily trpělivost olympijských závodnic. Protože na jednu závodnici připadlo deset kabinek, vypátrání a výslech všech zákaznic v rekordním olympijském čase bylo nemožné.

Další disciplínou byl sprint volný, to když zazvonil alarm u vstupní brány. Všechny olympijské závodnice měly odstartováno, a než přiběhly v rekordním čase k cílové bráně, zloději už oslavovali další triumf, neboť v jejich olympiádě byl doping povolen.

Ve skoku do výšky se dalo výjimečně uplatnit zvýhodnění v podobě žebříku, nicméně opět se spuštěnou časomírou, neboť zákaznice byly nekompromisní. I v závratích a horečkách musely závodnice vyběhnout žebřík nejmíň desetkrát tam a zpět, než zákaznice zjistila, že to, co potřebuje, najde na spodním stojanu. „Velice si vážíme vaší návštěvy,“ zakončily závodnice skok vysoký s upřímně vraždícím úsměvem.

„To je doba...“, postěžovala si nahlas brunetka, „to nám nemohli dát přednost, když jsme Miss Hbitý Zadeček?“ Pak se obrátila ke kamarádce: „Nevíš, na co má být tahle reklama?“

Rudovláska měla jasno: „Prej ňáká klasika na zažívání... Nějaký tablety, po kterých se vrací...“

„Cože?“, nerozuměla náhle bruneta.

Rudovláska se zamyslela a zkusila to znovu: „...zvrací...“

„Jo jasně!“, pochopila hned brunetka a dodala: „Mně pomáhá okurka s medem. Ale můžeš to zkusit i s hořčicí...“

Můj imaginární žaludek se už obracel nad představitelkami těch inteligentních zadečků. Přitvrdila jsem a vytáhla druhou povidlovou buchtu.

„Jak tohle můžete jíst?“, nevydržela to už brunetka a musela mě napomenout. Rozhodla jsem se, že těm zadečkům promluví do duše.

„Jedna takováto buchta vám dodá energii na celý den. Podporuje zdravé trávení a nezadržuje škodliviny v těle. Její výroba šetří vaše peněženky, její složení váš čas. Podporuje také činnost chuťových buněk a dobrou náladu. Každá taková buchta totiž pomáhá vyplavovat hormony spokojenosti a přispívá ke zdravému vývoji celého organismu.“ Tato přednáška kočička nadchla. Dokonce se odvážily ochutnat „zkušební vzorek“.

„To je dobrý!“, uznala brunetka.

„Dají se sehnat i v tvarohovém nebo makovém provedení,“ pokračovala jsem.

„Fakt, jo? A kde se to dá koupit?“, zajímala se rudovláska.

„Tento výrobek je běžně k dostání ve vašich obchodech, ale jen do vyprodání zásob...“, poskytla jsem jim vyčerpávající informace.

**Darina
Ničová**

Vrozená diagnóza

Moje učitelka herectví Nina Divišková často říkala, že „herec je kre-
tén“, a taky že „herec MUSÍ být magor“.

Jednoho slunečného letního dne jsem kráčela pražským Náměstím
Míru a jelikož bylo hezky, rozhodla jsem se, že až bydím až v Let-
ňanech, tedy o dvacet kilometrů dál, půjdu kousek pěšky. Pokochala
jsem se Národním muzeem, Václavským náměstím, Pražskou bránou
a vůbec mi nepřišlo, že bych měla jet jako ostatní „normální“ občané
městskou dopravou.

Cestou mě zlákala má odvěká a silná droga. U stánku s čokoládou
se na mě mohla prodávka marketingově vybit: „Jsou to mimořá-
dné druhy z dovozu, mléčná, oříšková, plněná nugátem, nebo s příchuti
vanilky, nebo třeba tahle, se šlehaným krémem. Dnes je mimořá-
dně v akci jogurtová“.

Nejen, že jsem okamžitě koupila všechny druhy, zároveň jsem mu-
sela každou přichut okamžitě ochutnat. Sedla jsem si do trávy a ote-
vřela všechny tabulky. Při konzumaci jsem už nevnímala okolní svět.
Cítila jsem znova tu nepopsatelnou slast, které se vyrovnají jen mimo-
řádně vydařené milostné chvíli...

Nic jsem si nedělala z toho, když jsem okolo sebe slyšela různé hla-
sy: „Ty vole, ta je hustá...“, „Slečno, není vám něco?“, „Zavolejte někdo
záchranku!“, „Počkej, třeba se udělá...“

Když jsem zdolala poslední tabulku, pomalu jsem začala registro-
vat hlouček lidí, který mě obklopoval, ale raději si ode mě uchoval bez-
pečnou vzdálenost. Chvilí jsme na sebe zírali, ale pak jsem jakoby nic
vytáhla kapsník a očistila si kakaový obličej. Zhytky papírů a sloba-
lu jsem posbírala a vyhodila a vykročila jsem dál směrem k domovu,
zatímco onen hlouček mě ještě chvíli pozoroval.

- 5 -

Kabaret pro chudé

Sveobodný seřizovač a rozvedená zpěvačka. Na jménech nezáleží. Svo-
boda v otcí jistě zůstala v podobě velkých nároků na jednoduchost
každého dne a v maximální touze po bezstarostnosti, spolu s vřelým
vztahem k manuálnímu pracím. Matka byla rozvedená kupodivu jen
jednou a je otcí až příliš věrná. Nejvíce ji však charakterizuje právě
označení zpěvačka, ale nejlépe by se uplatnila v kabaretu nebo estrád-
ní exhibici.

Bylo odpoledne a byla jsem výjimečně doma. Otec pro uklidnění
prováděl jeden ze svých rituálů, domácí gamblerství, tedy hru v kost-
ky se sebou samým o imaginární peněžitou výhru. Vloni prý dosáhl
rekordu, když se mu podařilo vykutálet pět set miliard a když mat-
ce oznámil, že letos už imaginárně pokořil celostátní HDP, vykutálela
mu matka na zátylek miliardu pohlavků.

Ten den se mu ale nedařilo, od rána udělal jenom něco přes čtyři
miliony. „Dělej!!!“, křičel na kostkového skřítku, „aspoň desítku, co ti
to udělá...“ Skřítek asi spal a otec byl čím dál nervóznější. „Ještě tři
kola!“, vřival se do virtuálního mamou.

Vtom mu však všechno překazila matka, která právě přicházela
z divadelní zkoušky za zvuků jejích imaginárních fanfár a několikrát
zapózovala před zrcadlem, aby se ujistila, jak jí to sluší. Pak byl otec
totálně v pasti.

„Co to je?“, křičela matka a spustila: „Kde je nákup? Co ta studená
žehlička! No a ten koberec, snad jsem to ráno řekla jasně! Oběd máš?
Nefikej žes“ vůbec nevařil a ne! Nezaž se vůbec přiznávat, že zase
kutáluješ,“ přitom se matka otočila na patě, neboť dobře rozprávnuté
paži stačil otec výjimečně uhnout. „Co mě to stálo nervů; těch peněz
za advokáty!“ Pak smečovala s rotujícím vztyčeným ukazovákem:
„Ale posmě už ten rozvod dotáhnu do konce!“

- 9 -

Rukulíbám

Na chodbě za dveřmi bytu mých prarodičů byl slyšet ženský smích
a jakýsi hovor. „Ze tam zase něco vyvádí!“, řekla si pro sebe babička
a šla otevřít. Dědeček byl opět ve svém životě. Právě si koupil značkov-
vou koženou bundu a musel se pochlubit sousedce. I po osmdesátce
rád projevoval ženám svou náklonnost.

„Život přece není jen o penězích, madam,“ předváděl odvoděle sou-
sedce nový model z pravé kůže. „A náš věk? To je jen číslo...“

„Vám sluší všechno, Rudolfe...“, rozplývala se nad dědečkem sou-
sedka.

„Vám taktéž, madam,“ nezišťával dědeček pozadu. „Nový účes, že?
Vypadáte báječně!“

Zatímco se sousedka slušně společensky ostýchala, babička se ne-
nechala zahanbit a jednala rázně. Vtáhla svého muže okamžitě do-
vnitř a hlasitě zabouchla.

„Tohle mi dělá už šedesát let,“ pohlédla na mě dědeček a postěžoval
si.

„Šedesát dva!“, připomněla mu babička stroje přesnou dobu trvání
jejich manželství.

„Kolik jsem za tu dobu musel zanechat zlomených srdcí? Kvůli tobě,
má drahá!“, pokračoval dědeček ve stejném rozpoložení. „Jdeme na-
kupovat!“, uzemnila ho babička a šla připravovat věci potřebné k od-
chodu.

„Její krutost láme srdce mně. Co se dá dělat?“, povzdychl si znovu.

Babička šla vzhledem ke svému věku kupodivu velmi svízou chů-
zí, jak měla ve zvyku. Občas jsem měla co dělat, abych ji stačila, děde-
ček neměl sebeemnění šanci ji dohnat, naopak ji často přiměl zastavit,
neboť k jeho radosti stále mjel osoby opačného pohlaví.

„Hoříčko!“, volal potěšeně už z dálky, když se k nám blížila listo-
noška. „Vy jediná víte, kolik činí můj měsíční poklad!“, pozdravil oso-
bitým stylem.

- 12 -

„Jak to, že, vy krávo, nerespektujete zákony?“
 „Promiňte..., nejsem si vědoma...“
 „Na schránce máme jasně napááno, že si nepřejeme žádnou reklamu!“

Než jsem se stáhla omluvit jménem společnosti, už se ke mně do-
 býval další zákazník.

„To je hrůza! Jak to, že mi ještě nepřišel váš leták? Co teď budu dě-
 lat? To mám zase zvonit na tu káču od vedle? Dyt já na to čekám jak
 na smilování Boží! Udělejte si, slečno, v tý vaší, nechci říct co, laska-
 vě pořádek!“ napomenula mě paní tak rázně, že jsem s ruměncem
 ve tváři zpytovala svědomí, zda mám pořádek všude, kde myslím...

„Řešíte taky domácí násilí?“

„Ano, samozřejmě,“ odpověděla jsem nějaké vyděšené ženě v cen-
 tru, kde se zákazníci za spoustu peněz za minutu mohli dozvědět
 všechno na světě a za ještě větší peníze taky dostat spolehlivé infor-
 mace od zaručených odborníků. Během přepojení na sociální pracov-
 nici jsem chtě nechtě musela vyslechnout půl příběhu o neschopném
 pitomci, roztlomilých parchantech a reprezentance v judu, právě vy-
 kázané z bytu.

„Copak za to můžu, že jsem blbě?“ řval na mě jiný zákazník. „Práv-
 níka! Právnička! Teď tu byl, ten syčák! Všechno mi vzal,“ plakal nějaký
 muž vzteky nad exekucí svého bytu.

„Já vás chápu,“ snažila jsem se ho uklidnit.

„Vy? Vy nechápete nic, vy nádherní!“ Vtom jsme byli přerušeni, ne-
 boť pána zřejmě zradil i jeho telefon.

„Vy víte všechno, jo?“ zkoušelo mě nějaké děvče. „Vy byste mě doká-
 zali zhubnout, jo? Tak teda schválně!“ Dietní sestra nadiktovála děv-
 četi tak asketický program, že dívka s pláčem slíbila pozít do konce
 života jen půl jogurtu denně.

„Půjčky snů do konce vašich dnů. Půjčme každému za všech okol-
 ností!“ hlásala jsem šťastně do sluchátka.

„Slečno, já jsem nezaměstnaná, mám šest dětí, ale peníze vždy-
 ky někde seženou...“ říkal bláhový hlas. „Chci tu báječnou dovolenou
 na splátky pro manželku, aby už dala pokoj, to víte, na zpáteční cestu
 ji nedám...“ Přes vědomí ztraceného případu jsem požádala o číslo ob-
 čanského průkazu. „Jó občanku... tu nemám už tři roky...“

„Promiňte, ale v tom případě vám půjčku nemůžeme poskytnout.“

„Jak, nemůžete poskytnout? Každému za všech okolností!“ útočil
 muž firemní zbraní. „Vidíte, jak jsem vás nachytal! Já vím, já jsem si-“

Následoval pohovor v kanceláři agentury zajišťující práce v za-
 hraničí. Tady mi byl můj mladý věk překážkou, ale odpustili mi ho.
 Po vyplnění desítek formulářů s podpisy sousedek a tetiček, které do-
 svědčily můj kladný vztah k dětem, přišel na řadu formulář s výčtem
 domácích prací. I když se dušovali, že práce spočívá jen v záležitostech
 týkajících se vyhradené děti, bylo nutné vyzdvihnout i jiné kvality
 mladých děvčat milujících práci hospodyňky. Do tohoto výčtu jsem ne-
 napsala vaření ani pečení, neboť jsem své hospodyněvské schopnos-
 ti dokázala realisticky odhadnout. Slečna v agentuře mě přesvědčila,
 že umím všechno: „Když dokážete hodit do trouby kuře, umíte vařit.“
 Když tam hodíte bábovku, umíte péct. V Americe tohle bohatě stačí.“
 Po doplnění dalších mých kvalit do dalších formulářů se mi dostalo vel-
 ké pocty přijetí do programu agentury a od této chvíle jsem se už ne-
 musela o nic starat. Dokonce i dědeček mi pogratuloval za toto přijetí.
 Babička ale byla stále smutnější a stále lepší scenáristka.

Pár dní před Silvestrem se mi dostalo další pocty v podobě pravého
 telefonního hovoru z Ameriky. Agentura mě litovala, že jsem na práci
 čekala půl roku. Babička se vzmužila, teď nespala pro změnu má
 matka, ale od radosti. I když zná z map a cestopisů lépe než kterýkoli
 běžný Američan všechny americké státy a jejich hlavní města, nikdy
 v Americe nebyla. Teď tam odjížděla její dcera, které málem nestačí-
 ly dva kufry, neboť matčiny multivitamíny na celý rok dopředu zabra-
 ly pěkný kus místa.

Po cestě jsem se naštěstí neztratila. Jelo se mnou ještě několik dal-
 ších děvčat „v podobné situaci“ a ačkoli se nám agentura nepostarala
 o bezproblémovou orientaci na letišti, dorazily jsme do New Yorku
 v pořádku. Američané nám však nedovolili kochat se jejich místem na
 zeměkouli. O to se postarala imigrační policie.

Když totiž žabčicka s nevinnou tvářičkou přistoupila k pultu před
 policistou, začala pravá Amerika. Z jakéhosi důvodu se začal tento ve-
 řejný činitel zhavovat svých psychických bloků.

„Krok zpátky!“, zakřičel. Žabčicka nechápala, čím ho ohrozila.

„Krok zpátky!“, zakřičel znovu.

Dopřála jsem mu tedy pocit ohromné úlevy z vítězství nad čer-
 stvě devatenáctiletou bělošskou dívkou s dlouhými blond vlasy, které
 jsem tehdy nosila, a ukročila jsem jedním krokem vzad. Byl spokojený
 a pustil mne do letištní haly.

obsah

Vrozená diagnóza	5
Kabaret pro chudé	9
Rukulibám	12
Tři králové	17
Herec hraje	20
Ničová k tabuli	24
Báječné brigády	28
Telefonní operace	31
Olympijské hry	35
Do světa!	38
España aventurera	43
Cirkus prostých radostí	47
Za to můžu Bůh	51
Děravé ruce osudu	53
Buchty	56
Zdraví ze smetáku	59
Lázeňské poplatky	62
Musíme šetřit!	66
Oš, peněženka a pískající penis	70
Previti po síti	74
Kultura Gumových Bohatýrů	78
Slon	82
Vykutálené vyhlídky	87
Fofr z lásky	91
Žuch!	94
Mimozemšťan	97
Magor management	100
1981	103
Kostička rozkoše	107
Hledání sam a sebe	111

FIGURKIÁDA

Darina Ničová /

Obálka, grafická úprava a technická redakce Marek Přikryl.
 Sazba a litografie Mare-Czech.

Vydala Darina Ničová,
 info@darinanicova.com,
 www.darinanicova.com,
 v nakladatelství Marek Přikryl – Mare-Czech,
 Křivenická 426/42, Praha 8–Čimice,
 e-mail: nakladatelstvi@mare-czech.cz,
 internet: www.mare-czech.cz,
 číslo publikace 90, v edici VLNA svazek 19.

Vydání 1., Praha 2015.

ISBN: 978-80-86930-87-9

Tisk a vazba powerprint, s.r.o.

Reprodukování nebo kopírování i části tohoto díla
 v podobě mechanické, elektronické anebo šíření jakýmkoliv jiným informačním
 systémem bez předcházejícího souhlasu držitelů autorských práv
 odporuje slušnosti, dobrým mrávům i zákonu.